

Hroby hněvu - Pavel Brümer

- Em D
1. Kde vzal se příběh písně mý, kdo žil ho a měl sen?
C H7
To už mi nikdo nepoví a vlastně čert to vem.
Em D C
Kdo stál mimo šrám na duši, všechnu vinu v sobě skrejt.
Hm Hm A C Em
Hněvem tvář mít popsanou, jak ďáblův glejt.
D
To všechno začalo v jednom baru, kam jsem jen tak kouk,
C H7
tam vzadu byl zvláštněj stůl, co prachy na něm jsou.
Em D C
Kolem něj hráči tvrdejch tváří, nejsou vždycky fér
Hm Hm A C Em
a zákon džungle uznávaj, když ji máš, tak ber.
2. Já neměl na to, přesto hrál jsem, chvíli držel krok,
a klíně holku noci měl a byl jsem do ní cvok.
A když jsem nad ní ležel, kop si do mě, kdo byl zlej,
tak hněvu hrob jsem vykopal, děj se co děj.
A na každého vytáh kudlu, komu chtěl jsem brát
a jindy, abych svého dosáh, musel jsem se rvát.
Vše chvíle krutá jiný pání mě vůbec neděsí,
tak hříchy moje se mnou jdou, jak v procesí.
3. Čím víc je člověk k jiným zlej, tím sám má větší strach,
stíhá ho zlý svědomí, tak kam by před ním plách.
Je těžký najít místo, kde můžu se jen skrejt,
když na každým rohu teď, vysí ďáblův glejt.
Je pozdě všeho litovat, když ztrácím právo žít,
proč mám svou duši v darebnou, do hrobu hněvu vzít.
Nejde všechno vrátit zpátky, splatit těžkej hřích,
je těžký všechno polknout, ze rtu hněv bere smích.